מתני׳ הזורק. בשוגג: **ונזכר**. שהוא שבת: **מאחר שיצאה**. האבן מידו וקודם שתטוח: **קלטה אחר**. קס"ד לאחר שנזכר זה קלטה אחר הוו להו שני שעשאוה וכגון (ה) שנעקר ממקומו וקבלן קלטה כלב בפיו דלא הויא הנחה דבעינן מקום ד', פטור: **גמ׳ ופרכינן הא נחה**. לסוף ד' ברה"ר חייב ואע"ג דנזכר בין עקירה להנחה והא קתני סיפא זה הכלל כו': **סיפא**. דקתני עד שתהא תחלתן וסופן שגגה: **אתפלן לגלגא ומיפגא**. "לכתא"-עץ קטן שכפול ראשו וצריך לחמוריס טשאים לדלדוריס של יין שתוחכין אותו בשני עקלים שהדלדוריס תלויין בהן משני לידי החמור ומחברים בו הדלדוריס שיחזיק זה את זה: **ופסגא**. חבל כלומר לא מיתוקמא סיפא אלא בזורק לכתא הקשור בחבל קטן כדרכו ואותו החבל בידו וכשנזרק היה בידו לאחוז החבל ועכב זריקת הלכתא אלא תעוה הלכך תחילתו שוגג וסופו מזיד ופטור: **אבל** זרק לרוח וחפץ שכשנזרק אין בידו לעכבו, כוליה שוגג הוא "ונזכר" לקמני בריש המעמיד רבותא דאף על גב דנזכר לא מיפטר מחטאת אא"כ קלטה אחר או כלב: **ופרכינן הא ופסגא אוגדן בידו**. ואפילו כוליה מילתא שוגג לא מיחייב דאין כאן זריקה: **כגון שנתכוין לעשות חבורה**. בתחלתו בשגגת שבת ונזכר עד שלא נעשית החבורה ונעשה בלכתא ומיתא וכגון שנתכוין לעשות חבורה כו' דהאי משום זריקה הוא דמיפטר שהיה בידו להחזיר ממלא סופו זרון הא לא נזכר חייב ואע"ג דאגדן בידו דחיובא לאו משום זריקה הוא אלא משום חבורה: **הא בהיפוך נראה שאין מה** (ל"ל עה: קמן קה.) **אמר רבא**. "זה הכלל למעביר ארבע אמות ברה"ר ונזכר קודם שהעבירו ד' אמות אבל אם נזכר בתוך ד' אמות מיפטר בזורק לא מיפטר בזריקה, "זה הכלל", אוריקה פני לה. דאיירי לעיל מיניה בזורק לעשות חבורה ואי סתם זורק לא מיפטר בזריקה, היכי מתני גבי זה הכלל: **אלא אמר רבא**. ריש מילי מילי קתני לה ותרתי קתני הזורק ונזכר אי נמי לא נזכר וקלטה אחר כו' **הדר** (ל"ל רבא) **תני כללא לאתויי מעביר**: **מאסרא וכו'**. ולעולם חדא קתני: **שמוט ושכח**. קודם שתטוח הוה ליה תחילתו וסופו שגגה ואשמעינן נזכר דאמר בה לרבותא דאע"ג דהואי ידיעה בינתיים מיחייב דאין ידיעה לחני שיעור דהייט לאין בידו להחזיר: ה"ג שכל חייבי חטאות כו': **אימר ב' אמות בשוגג ב' אמות במזיד ב' אמות בשוגג רבה אמר פטור רבא אמר חייב**. **אפי' לרבן גמליאל דאמר אין ידיעה לחצי שיעור**. **אלא אמר רבא**. "זה הכלל" למעביר ד' אמות ברה"ר ונזכר קודם שהעבירו ד' אמות אבל אם נזכר בתוך ד' אמות מיפטר בזורק לא מיפטר בזריקה. **זה הכלל**, אוריקה פני לה. **אמר רבא** אמר חייב ואפילו לרבנן דאמרי יש ידיעה לחצי שיעור **אתם** הוא דבידו אבל הבא דאין בידו לא, ובמאי, אי במעביר הרי בידו **ואלא בזורק**. אמר רבה זורק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן **חייב והאנן תנן קלטה אחר או קלטה הכלב או שנשרפה פטור אתם** דלא מכוין **הבא** דקא מכוין, אמר רב ביבי בר **אביי אף אנן נמי תנינא** יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ד' חטאות ואשם אחד: **הטמא שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשין ליוה"כ** רבי מאיר אומר אף אם היתה שבת **והוציאו** [בפיו] חייב אמרו לו אינו מן השם **ואמאי** הא אין דרך הוצאה בכך אלא כיון דקא מיכוין, מחשבתו משויא ליה מקום, הבא נמי כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום:

הדרן עלך הזורק

שם ועוד עשיות לצאת בהם בני הספינה ולישכנם בהן ולטענן ולפרק האנתיקי שבה ומתוך שהן קלות ומהלכות על ביצת המים לפיכך הם נקראות ביציאתה: מישן · שם מקום ורפסינן בהמוכר את הספינה מכר את ביציאת סימטום אומר מכר את הדגיות ואמר רבא הביצית דוגות מלתא היא מקום אגמי מים ומפני שמישן ביציאת ההלך בהן באגמים ויש להן דפנות שהן מחיצותיה וקרקעיתה עשויה נסרים ונסרים ובניהם חלל ומי הים ונהר נכנסין בה. והישובים בה כמו במים יושבין ועושין אותה כך שאפי' אם תתהך על פניה אינה נטבעת לעולם. ואמר רב הונא כיון שהיא פרוצה כברמלית דינה ואין ממלטלין בה בשבת אלא בארבע ולא אמרו אלא בומן שאין בה נסר לנסר הלל פחות מג' טפחים. אבל יש בין נסר לנסר הלל פחות מג' טפחים כיון דכל פחות מג' הוראין אלו הנסרים כאלו מחוברין אינם אל אחיו הן **ואע"פ** שהמים נכנסין בה לא חיישינן וכרה"י היא ומותר לטלטל בטולה וכן אם היו נסרין פחות מד' ויש בין זה לזה יתר מג' אג' ומילא את החלל שבין הנסרים קני ואורבני מותר לטלטל בטולה ואתקינ עליה רב

רב נסים גאון

אפי' לרבן גמליאל דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. בסוף פ' הבונה (דף קה) חלק רבן גמליאל עם החכמים בכותב ב' אותיות בב' העלמות ובנמ' נרסי במאי קמיפלגי רבן גמליאל סבר אין ידיעה לחצי שיעור וכבר פירשנו איתה בפרק כלל גדול (דף קב): אמר רב ביבי בר אביי אף אנן נמי תנינא יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ד' חטאות ואשם אחד ומשכחת לה במסכת כריתות בפרק אמרו לו אכלת חלב (דף יג) פי' ד' חטאות בנוי **על** עיקר המשנה שבתחלת זו המסכת' ל"ו כריתות בתורה ואלו הן ממא שאכל את הקודש והאוכל חלב ודם ונותר ופיגול והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים כו' ואמרו על אלו חייבין על ודונן כרת ועל שנגתן חטאת ימי שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשים ביום הכפורים חייב חטאת משום ממא שאכל את הקודש וחטאת [חלב וחטאת משום אוכל נותר וחטאת] משום אוכל ביום הכפורים הרי ד' חטאות וחייב אשם מעילות כמשה"כ (ויקרא ה) נפש כי תמעול מעל בה' וחטאה בשגגה וכדתנן (מעילה דף יח) הנהנה שהה פרוסה מן ההקדש מעל ואילו היה טהור ואכל את הקודש שם מקום ורפסינן בהמוכר את הספינה

סמוכות השו"ס

מ"ר פ"ב מ"ב. **ירו' פ"ב ה"ב. ירו' פ"ב ה"ב. ירו' פ"ב ה"ב.